

Ocvlvs, Hoc Est: Fvndamentvm Opticvm

Scheiner, Christoph

Freiburg i. B., 1621

Cap. V. Quæstio 2. Quare aliqui eminus, aliqui comminus acutè cernut, &
contra?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71258](#)

cursum ipsis suum relinquit, ex quo fit ut pro varijs circumstantijs varietas ista oculorum existat. Quod si visionis organum in vnū aliquem angulum atque locum fuisset destinatum, quam citò, quam facile ea tantilla portio læsa, aspectum omnem ademisset? quam parua rerum copia vnico obtutui patuerisset? Soli enim radij ad angulum illū cōfluētes rem ostendissent, qui præter perpendiculares vix illi fuissent. Vbi igitur mansisset visum hemisphæriū? quomodo consultum animalis salutis tam paruum cernentis? ubi claritas rei visæ? adhanc enim intendendam, radij omnes quaqua versus in Retinam recepti, collaborant. Nunc yedo quam magnificè quam magnificè prouisum? si una Retinæ pars vel læsa vel obstructa, vel à fortiore hospite sit obsessa, aliæ quæcunque eandem etiam rem possunt, pro suo modulo indicare. Si axis opticus aut radij directi impediuntur, vicem illorum præstant refracti; semperq; sit aliqua visio, quamdiu manet aliqua quæcunque in Retinam radiorum quorumuis transmissio. Sed & huic ipsi instabilitati abundantissimè prouisum est per Solidum axem opticum; ipse enim est, qui rem visam, & angulum visorium absque illis erroribus ostendit, oculo quocunque, per axes se mutuo intersecantes. Hinc scopum iaculaturi alterum oculū claudunt, & ipsum quo vident, comprimunt, ut solo quasi axe scopum excipiant. &c. Sed ad propositas quæstiones redeamus.

CAPUT V.

Quare aliqui homines ad propinquā ægrè ad remota acutè, aliqui contra cernunt? Qui visionem in Araneā aut humoreni Crystallinum locant, quid hīc solidè dicant non habent; Nam si res procul est, plerumque parua apparet, (lucidis exceptis) & ob hanc causam angulum paruum in oculo efficit; ideoq; radijs axi vicinis, & ob id rectis ad Crystallinum intrat, Vnde obscuritatis vel confusionis causa nulla est; siue humorem Crystallinum valde globosum, siue satis latum ponamus, dummodò Corneæ tunica, quod ordinarium esse arbitramur, homocentricus existat. Quod si res propè existit, vicinitas radios

tas radios efficaces præstat, & propterea eam hinc defectus in vi-
dendi energiâ nullus penitus apparere debet. Caussam igitur
commodam assignare opinatores isti vix poterunt. At nos ra-
tionem evidentem damus hanc. Quia ea visibilia quæ distan-
tiam ab oculo remotam habent, faciunt pyramides in eodem in-
uersas breuiores, quæ vicinam longiores, ut patet per evidentem
experientiam specierum per vitrum conuexum in chartam de-
ductarum, in quam res remotæ nō allabuntur distinctè nisi char-
tateneatur vitro propinquius, vicinæ non, nisi eadem remouea-
tur longius: cuius rei caussas in alio de speciebus Opusculo bre-
ui perspicies. Quia ergo, ut dictum humor Crystallinus est ut
vitrum conuexum; tunica Retina ut charta; sicut charta à vitro
nimis remota, res multum dissitas tantum confusè recipit, quia
concurrus basium conos inuersos terminantium communis in-
tra vitrum & chartam existit, ita quando basis communis à rebus
remotis in oculum projecta inter Crystallinum & Retinam ca-
dit, visio perturbata efficitur. Hoc autem contingit ijs oculis, qui
humore Crystallino valde conglobato prædicti sunt, vel qui tuni-
cam Retinam ab humore Crystallino quali quali multum distan-
tem habent. Vnde eiusmodi homines res proximas distinctè vi-
dent, quia hæ conos longiores ideoq; Retinam assequentes pro-
fundunt. Ut autem obiecta dissita etiam consequantur Myopes
hi, coni breuitatem extendunt specillis sphærice cauatis, ea enim
conuergentes radios ex natura concavitatē tali indita à se duell-
lunt, & sic in conum longiorew emitunt; qui si distantiam inter
Araneam & Retinam præcisè adæquet, specilla eiusmodi oculo
tali ita quadrant, ut eum in bonitate sua naturali illæsum conser-
uent; quo factum est, ut specilla ista visus conseruatoria & appel-
lentur & sint.

At verò ijs homines, qui Crystallinum humorē sortiti sunt
planiorem, aut distantiam Retinæ à Crystallino breuiorem, res
disiunctas distinctè, coniunctas confusè intuentur; Quia illic
communis conorum inuersorū basis Retinam occupat; hic ex-
cedit longinquitate: Vnde specillis conuexis gaudent huiusmo-
di mortales, quia ijs longiores conos contrahunt; uti patet si quis

Gg

duo

duo conuexa coniungat & per eadem Solis radios transmittat, qui citius concurrent, quam per vnum traiecti; sicut è contrario, longius prouehentur anteposita concava lente vitrea, quam si convexum solum adhibeat. Sed de hac materia alias differendi locus erit ex instituto.

CAPUT VI.

3. **Q**uale lucida & alba procul posita maiora apparent, minora prope? Breuiter respondemus, quia radijs omnibus ad Corneam & in Crystallinum venientibus in potentiam videndi in Retina residentem ob sui efficaciam occupant & mouent, siue deinde iordinati siue turbati sint. In vicinia autem, soli in communem basin ordinati dominium nascuntur: dixi autem in prioribus, basin distinctionis communem, esse omnium pyramidum visualium tam euersarum quam directarum intersectionem communem, ante & post quam radij se se amplius diducerent; igitur quia lucida procul posita communem suam basin in Vitreo humore constituunt, euenit ut in Retinam pyramides appellant latiores, & sic obiectum maius appareat; quia verò post bascos communis metas singulæ pyramides radios suos dissimiles cum dissimilibus aliarum pyramidum radijs coniungunt, hinc in obiecto percipiendo confusio contingit. Quando autem obiectum eiusmodi lucidum vel album mediocrem ab oculo distantiam tenet, tunc & ordinatum & minus appetet, quam in distante excedente: quare hoc? quia mediocriter remotum, basin communem in Retinam projicit, cuius latitudo & minor est, sectione parallela quavis antecedente aut consequente; & totius obiecti in ea apta dispositio. Dices, similis est etiam obiectorum non lucidorum & non alborum in oculo pictura; quare igitur dissimilis eorundem perceptio? Respondeatur, radios à lucidis & albis profectos natura sua ad mouendum potentiores esse, ideoq; etiam laterales sensum ad sui perceptionem excitare; quod aliorum obiectorum radij non valeant, à medijs tanquam robustis præpediti. huius rei evidentia est, in lucidis obiectis, quia si quis